

[Udenrigsministeren]

denne linje, skyldes det dels ønsket om at undlade foranstaltninger, som – selv med urette – kunne opfattes som provokation og dermed vanskeliggøre afspændingen mellem Øst og Vest, dels at denne politik indgår som et selvstændigt element i den såkaldte nordiske balance, der fortsat er af stor betydning for stabiliteten i det nordiske område. Norge følger som bekendt en tilsvarende restriktiv politik.

Denne politik er på intet tidspunkt af vore NATO-allierede blevet anset for uforenelig med vort alliancemedlemskab.

Når det specielt drejer sig om at kunne modtage forstærkninger har der igennem årene været truffet forskellige praktiske foranstaltninger. Der har f. eks. været gennemført en række aftaler og arrangementer, der bl. a. støtter modtagelsen af den såkaldte Allied Mobile Force samt andre styrker, der dog alle har indsættelsesområder i Europa.

Ligeledes har der igennem en årrække været oplagt depoter på dansk område med reservedele, brændstof og ammunition til brug for allierede fly. Den grundlæggende aftale om depoter blev indgået i 1960 mellem den danske regering og chefen for NATOs Europakommando.

Det har hele tiden været og vil fortsat være et vigtigt princip, at den danske regering selv træffer afgørelse om modtagelse af forstærkninger.

Som bekendt er baggrunden for de nuværende overvejelser i NATO en beslutning på topmødet i 1978. I princippet er der ikke tale om nogen nyorientering af NATOs eller Danmarks forsvarspolitik. Men i lyset af de ændringer, der sker i den internationale militære situation, er det naturligt, at man med mellemrum må foretage justeringer, også når det drejer sig om forstærkninger og i denne forbindelse depoter.

Principbeslutningen i 1978 gik ud på, at der skal foretages et nærmere studium vedrørende en oplagring af yderligere materiel, bl. a. i Danmark.

Vi har set, at der i andre lande har været grundlag for en mere konkret debat, og at der har været rejst argumenter imod en sådan oplagring, bl. a. med henvisning til, at det vil indebære en forværring af det sikkerhedspolitiske klima, at depoterne vil være åbenbare bombemål, og at deres tilstedevæ-

relse hurtigere vil kunne få en konflikt til at eskalere.

Tager man de argumenter, som taler for en udbygning af depoterne, kan nævnes, at en oplagring vil betyde, at vi i en anspændt situation kan udskyde tidspunktet for at bede om forstærkninger. Dernæst, at det rent præventivt kan spille en større rolle over for dem, der måtte påtænke et angreb på Danmark. Endelig bør det indgå i vurderingen, at uden en sådan forhåndsoplagring på dansk område vil andre NATO-lande kunne se sig nødsaget til en forøgelse af deres forsvarsindsats, med de følger, dette vil kunne indebære for stabiliteten og det almindelige sikkerhedspolitiske klima.

Denne forespørgselsdebat kommer på et tidspunkt, hvor vi ikke har noget konkret grundlag at debattere ud fra. Der foregår for øjeblikket et studium i NATO, hvis resultater vi ikke kender, og når disse mere militærtekniske overvejelser er tilendebragt, så er tidspunktet kommet, hvor der bliver tale om en politisk vurdering og en beslutning.

Regeringen kan på nuværende tidspunkt intet vide om konklusionerne og altså heller intet om, hvilket forslag der kan blive tale om for Danmark og andre lande. Men regeringen vil til sin tid komme med sin indstilling til folketinget ud fra en samlet vurdering af situationen.

Derfor tjener det intet formål at forsøge på nuværende stadium at afkræve regeringen en holdning til forslag, hvis indhold vi ikke kender. Blot vil jeg gentage, at vi i det løbende integrerede samarbejde inden for NATO naturligvis må være åbne over for nødvendige justeringer.

Jeg har iagttaget, at Sovjetunionens officielle taler meget å propos op til denne debat har udtalt sig om dansk sikkerhedspolitik med fantasifulde beskrivelser af USAs pression over for Danmark. Man burde i stedet fortælle den sovjetiske offentlighed, at vi er et land, der selv træffer vore beslutninger, at det store flertal af befolkningen står bag vort medlemskab af NATO, og at vi tilhører en alliance, hvoraf intet medlem har oplevet, hvad Ungarn gjorde i 1956 og Tjcekoslovakiet gjorde i 1968.

Men man skal ligeledes vide, at sådanne udtalelser intet ændrer i vore bestræbelser på at støtte enhver mulighed for afspænding mellem Øst og Vest.